

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 36/21
V Lucemburku dne 9. března 2021

Rozsudek ve věci C-392/19
VG Bild-Kunst v. Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Jestliže nositel autorského práva přijal nebo požadoval omezující opatření proti framingu, představuje vložení díla touto technikou na internetové stránky třetí osoby zpřístupnění tohoto díla nové veřejnosti

K tomuto sdělování veřejnosti musí být tedy uděleno svolení nositele autorského práva

Stiftung Preußischer Kulturbesitz (SPK), německá nadace, provozuje Deutsche Digitale Bibliothek, digitální knihovnu sloužící kultuře a vzdělanosti, která po síti spojuje německé kulturní a vědecké instituce. Internetové stránky této knihovny obsahují odkazy na digitalizovaný obsah ukládaný na internetových portálech zúčastněných institucí. Deutsche Digitale Bibliothek jakožto „digitální vitrína“ sama uchovává pouze náhledy (thumbnails), tj. verze snímků, jejichž velikost je zmenšena v porovnání s jejich originální velikostí.

VG Bild-Kunst, organizace kolektivní správy autorských práv v oblasti vizuálních umění v Německu, podmiňuje uzavření licenční smlouvy o užívání svého katalogu děl ve formě náhledů s nadací SPK vložím ustanovení, podle něhož se SPK zavazuje při užívání děl, na které se vztahuje tato smlouva, uplatnit účinné technologické prostředky proti tomu, aby třetí osoby prováděly framing¹ náhledů těchto děl, které se zobrazují na internetových stránkách Deutsche Digitale Bibliothek.

Vzhledem k tomu, že nadace SPK měla za to, že taková smluvní podmínka není přiměřená z hlediska autorského práva, podala k německým soudům žalobu, kterou se domáhala, aby bylo určeno, že organizace VG Bild-Kunst je povinna poskytnout dotčenou licenci, aniž by tato licence byla podmíněna uplatněním prostředků sloužících k zabránění framingu².

V tomto kontextu Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) žádá Soudní dvůr, aby určil, zda je třeba tento framing považovat za sdělování veřejnosti ve smyslu směrnice 2001/29³, což by v případě kladné odpovědi umožnilo organizaci VG Bild-Kunst, aby od nadace SPK požadovala uplatnění těchto prostředků.

Velký senát Soudního dvora rozhodl, že vložení děl chráněných autorským právem, která jsou volně zpřístupněna veřejnosti na internetových stránkách se svolením nositele autorských práv, prostřednictvím framingu na jiné internetové stránky třetí osoby, pokud při tomto vložení dochází k obcházení prostředků ochrany proti framingu, které přijal nebo požadoval nositel autorského práva, představuje sdělování veřejnosti.

Závěry Soudního dvora

¹ Technika framingu spočívá v rozdělení internetové stránky do několika rámců a v tom, že se v jednom z nich prostřednictvím odkazu ke kliknutí nebo vložení internetové stránky (inline linking) zobrazí prvek pocházející z jiné internetové stránky, aby bylo uživatelům této stránky skryto původní prostředí, do něhož tento prvek patří.

² Podle německého práva mají organizace kolektivní správy povinnost za přiměřených podmínek poskytnout každé osobě, která o to požádá, licenci k užívání práv, jejichž správa jim byla svěřena. Podle německé judikatury však organizace kolektivní správy mohou výjimečně odmítnout udělení licence pod podmínkou, že toto odmítnutí není zneužitím monopolu a s výhradou, že lze vůči žádosti o licenci namítat nadřazené legitimní zájmy.

³ Na základě čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti.

Nejprve Soudní dvůr uvedl, že změna velikosti zobrazení dotčených děl v kontextu framingu nehraje žádnou roli při posuzování existence sdělování veřejnosti, pokud jsou originální prvky těchto děl vnímatelné.

Soudní dvůr následně uvedl, že technika framingu představuje sdělování veřejnosti v rozsahu, v němž je jejím účelem zpřístupnit zobrazený prvek všem potenciálním uživatelům internetové stránky. Dále připomněl, že jelikož technika framingu využívá stejnou technologii, jako je technologie již použitá pro sdělování chráněného díla veřejnosti na domovských internetových stránkách, a tedy internetové veřejnosti, toto sdělování nesplňuje podmínku nové veřejnosti, a nespadá tudíž pod sdělování „veřejnosti“ ve smyslu směrnice 2001/29.

Soudní dvůr nicméně upřesnil, že se tyto úvahy použijí pouze v situaci, kdy přístup k dotčeným dílům na domovských internetových stránkách nepodléhá žádnému omezujícímu opatření. V této situaci totiž nositel práv již od počátku udělil svolení ke sdělování svých děl všem uživatelům internetu.

Soudní dvůr naproti tomu zdůraznil, že pokud nositel práv zavedl nebo požadoval již od počátku omezující opatření spojená se zveřejněním svých děl, neudělil souhlas s tím, aby třetí osoby mohly volně sdělovat jeho díla veřejnosti. Naopak chtěl přístup veřejnosti ke svým dílům omezit pouze na uživatele konkrétních internetových stránek.

Soudní dvůr tedy rozhodl, že jestliže nositel autorského práva přijal nebo požadoval omezující prostředky proti framingu, vložení díla na internetové stránky třetí osoby prostřednictvím techniky framingu představuje „zpřístupnění tohoto díla nové veřejnosti“. K tomuto sdělování veřejnosti musí být tedy uděleno svolení nositelů dotčených práv.

Opačný přístup by totiž znamenal zakotvit pravidlo vyčerpání práva na sdělování. Toto pravidlo by přitom zbavilo nositele autorského práva možnosti vyžadovat přiměřenou odměnu za užití jeho díla. Takový přístup by narušil přiměřenou rovnováhu, kterou je třeba zachovat v digitálním prostředí mezi zájmem nositelů autorských práv a práv s nimi souvisejících na ochraně jejich duševního vlastnictví a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany.

Konečně Soudní dvůr upřesnil, že nositel autorského práva nemůže svolení týkající se framingu omezit jinak než prostřednictvím účinných technologických prostředků. V případě neexistence takových prostředků by totiž mohlo být obtížné ověřit, zda tento nositel zamýšlel zabránit framingu svých děl.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106